

eksiĝis kaj 328 venis dum tiu periodo. En 1927, la Akademio havis anglan sektion en Londono (post italoj, trideko da angloj estis la plej forta membrogrupo, antaŭ po dudeko da ĉeĥoj, usonanoj kaj poloj), kaj en la konsilantaro estis krom membroj el naŭ eŭropaj landoj tri usonanoj. La membroj publikigadis siajn proprajn revuojn kaj projektojn en diversaj planlingvoj, plej ofte tamen en la formo proponita de Peano, subkomprenante la nomon *Interlingua* kiel sinonimon de *Latino sine flexione*.

En 1926 fondis Nicola Mastropaolo instituton por interlingvo kun popularscienca kaj pedagogia periodaĵo *Schola et Vita*, kiu ekde 1928 enkorpigis „Discussiones” kaj iĝis oficiala akademia organo. La interlingvistika problemaro konsistigis ĉ. kvaronon de la artikoloj. Prezento de planlingvoj kontinuus i.a. per *Nepo* de Ĉeĉihin, *Ro* de Foster, *Meso* de Sidni Bond, *Quôsmiani* de Beatty, *Latinesco* de Macmillan, *Uniti Langue* de Riedel kaj Scheffer, *Scinterlingua* de Viveros, *Mondyal* de Durant. Oftis recenzoj pri novaj lernolibroj, revuoj kaj artikoloj, skribitaj en diversaj interlingvoj, plej ofte en Esperanto, Ido, Novial kaj Occidental. En la tridekaj jaroj krome ekzistis kelkaj revuoj pri interlingva problemaro (Interlanguages/Tolero, Cosmoglotta, Mondo, Intercritica, Communicationes, Bios) kaj interlingvistikaj centroj en Utreĥto kaj Krakovo (gvidataj de akademianoj Robert Foddik kaj Wiesław Jezierski) kun centoj da membroj. La Akademio havis fortan anglan sektion, kiu en 1931 eldonis en Londono ampleksan oficialan lerno- kaj legolibron „Primo libro de Interlingua” kun angla versio „Key to Interlingua”.

Post la morto de Peano en 1932, Gaetano Canesi iĝis samtempe prezidanto kaj direktoro de la Akademio. La vicedirektoroj estis Ugo Cassina (matematikisto kaj kunlaboranto de Peano), Sylvia Pankhurst (angla interlingvistino kaj aŭtorino de lingvoprojekto Delphos) kaj Dénes Szilágyi (hungara ĵurnalisto kaj historiisto, kiu post la milito vivis en Germanio kiel Denis Silagi), la sekretario Mario Gliozzi. En 1939 trafis la organizaĵon kaj ties revuon la sorto de ĉiuj aliaj en Italio registritaj organizaĵoj kunlaborantaj kun eksterlando: sub la Mussolini-reĝimo ili estis devige malfonditaj.

Post la milito klopodis Cassina kaj Gliozzi restarigi la Akademion kaj revivigi intereson pri Latino sine flexione. En oktobro 1945 ili eldonis 158-paĝan broŝuron „Interlingua”, kun itala subtitolo „Il latino vivente come lingua ausiliaria internazionale”. La antaŭparolon skribis politikisto Guglielmo Ghislandi, kiu rekomendis uzi la prezentatan lingvon en novaj postmilitaj internaciaj kontaktoj, ne nur inter sciencistoj, sed ankaŭ por laboristaj klasoj, kun ideologio de paca kunekzisto kaj kunlaboro. La enkonduko rememorigas unue la bezonon de iu internacia *helplingvo*, kiu fakte estis la latina ĝis la 18-a jc., kaj klarigas la simpligan procedon de Peano, menciante la meritojn de Academia pro Interlingua. Sekvas detala priskribo de la gramatiko de Interlingua (tiu nomo estas uzata) en la itala lingvo. Surbaze de ĝi kaj de ajna latin-itala vortaro la legantoj povus legi la duan parton de la libro, antologion. Tiu ĉi enhavas 21 artikolojn pri diversaj ĝeneralaj kaj 14 popularsciencajn artikolojn. En la lasta parto troviĝas informoj pri historio, reguloj kaj vortaro de Interlingua kaj biografieto de Peano. En la postparolo la aŭtoroj informas pri la statuto de *Academia pro Interlingua* kaj resumas la meritojn de *Schola et Vita*, kiun ili esperas revivigi malgraŭ la morto de la fondinto Nicola Mastropaolo en 1944. Simile aktivis post la morto de Gaetano Canesi ankaŭ Henk Bijlsma en Utreĥt. Ankaŭ li promesis reeldoni *Schola et Vita*, se troviĝos sufiĉe da subtenantoj kaj abonantoj.

En 1960 skribis Ugo Cassina al Denis Silagi: „*Mi opinias malutila novan teorion pristudon de la problemoj de internacia helplingvo, ĉar tiu jam solviĝis per interlingvo*”